

Sygn. akt III KO 73/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron  
w dniu 23 stycznia 2018 r.,  
zażalenia E. C. na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału III Karnego  
Sądu Najwyższego z dnia 25 października 2017 r., sygn. akt III KO 73/17  
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania  
zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 marca 2011 r.,  
sygn. akt II AKa [...],  
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G.  
z dnia 6 lipca 2010 r., sygn. akt IV K [...],  
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k

p o s t a n o w i ł

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.**

### UZASADNIENIE

Skazany E. C. pismem z dnia 24 kwietnia 2017 r., skierowanym do Ministerstwa Sprawiedliwości złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 marca 2011 r., sygn. akt II AKa [...], zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 lipca 2010 r., sygn. akt IV K [...]. Ostatecznie wniosek ten wraz z aktami sprawy został przesłany do Sądu Najwyższego, jako właściwego do jego rozpoznania w dniu 17 lipca 2017 r. (art. 544 § 2 k.p.k.).

Zarządzeniem z dnia 31 lipca 2017 r. skazany został wezwany do usunięcia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez sporządzenie i

podpisanie go przez obrońcę zgodnie z wymogiem określonym w art. 545 § 2 k.p.k. (k. 10). Następnie skazany skierował do Sądu Najwyższego wniosek o wyznaczenie mu w postępowaniu wznowieniowym obrońcę z urzędu ze względu na trudną sytuację materialną i związaną z tym niemożność pokrycia przez skazanego kosztów zastępstwa advokackiego z wyboru (k. 13).

Zarządzeniem z dnia 14 września 2017 r., sygn. akt III KO 73/17, Przewodniczący Wydziału III Karnego Sądu Najwyższego, na podstawie art. 81 § 1 k.p.k. a contrario w zw. z art. 78 § 1 i 1a k.p.k., odmówił E. C. wyznaczenia adwokata z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania i na podstawie art. 120 § 1 k.p.k. wezwał go do usunięcia w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma braków formalnych wniosku o wznowienie postępowania, poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez obrońcę ustanowionego z wyboru, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku, albowiem skazany nie wykazał, że nie jest w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Odpis tego zarządzenia skazany otrzymał w dniu 23 września 2017 r., (k.23), lecz w określonym terminie nie usunął wskazanego braku formalnego. W tej sytuacji, Przewodniczący Wydziału III Karnego Sądu Najwyższego, zarządzeniem z dnia 25 października 2017 r., na podstawie art. 120 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania.

W wywiedzionym zażaleniu E. C. podniósł, że Sąd nie wziął pod uwagę faktu, że przebywając w zakładzie karnym nie ma możliwości wyboru adwokata, a nadto kwestionował ustalenia faktyczne poczynione przez Sądy obu instancji w sprawie objętej jego osobistym wnioskiem o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 545 § 2 k.p.k., jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt III KZ 67/12, LEX nr 1220908, wyraził pogląd, że obowiązek wynikający z art. 545 § 2 k.p.k. określany jest powszechnie jako przymus advokacki. Słowo "powinien" jest równoznaczne z bezwzględną

koniecznością realizacji nakazu zawartego w tym przepisie. Takiej interpretacji art. 545 § 2 k.p.k. autor zażalenia nie kwestionuje, podnosząc jedynie, że nie jest w stanie wyłożyć kosztów związanych z wynajęciem obrońcy, do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. E. C. wydaje się jednak nie dostrzegać, że w zarządzeniu z dnia 14 września 2017 r. odmówiono mu wyznaczenia obrońcy z urzędu trafnie zauważając, że z treści pisma administracji Aresztu Śledczego w S., w którym aktualnie skazany przebywa, wynika, iż na dzień 4 września 2017 r. posiadał on na koncie depozytowym 2.239,45 zł środków do dyspozycji i nie jest obciążony finansowo z tytułu innych zobowiązań (k.16). W tej sytuacji słusznie uznano, że skazany dysponuje środkami, które umożliwiają mu realizację przymusu adwokackiego w postępowaniu wznowieniowym, poprzez ustanowienie obrońcy z wyboru. Wskazany w zaskarżonym zarządzeniu brak mógł być zatem usunięty tylko poprzez ustanowienie przez E. C. obrońcy w osobie adwokata lub radcy prawnego, tym bardziej, że prawidłowość wezwania skazanego do usunięcia braków formalnych w trybie art. 120 § 1 k.p.k., nie budzi zastrzeżeń.

Warto jednocześnie zauważyć, że obecny wniosek skazanego o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G. sygn. akt IV K [...] zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 marca 2011 r., sygn. akt II AKa [...] jest jego kolejnym wnioskiem. W poprzedniej sprawie zarejestrowanej pod sygn. III Ko 75/13 korzystał on z pomocy profesjonalnego obrońcy z urzędu, który w trybie art. 84 § 3 k.p.k. wydał opinię o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania.

Z tych względów zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy. To rozstrzygnięcie nie tamuje skazanemu złożenia ponownego wniosku o wznowienie postępowania, przy spełnieniu warunków formalnych określonych w art. 545 § 2 k.p.k.

aw